

Universitätsbibliothek Wuppertal

C. PLINII|| SECVNDI|| HISTORIAE|| MVNDI|| LIBRI XXXVII,||

Plinius Secundus, Gaius

[Lugduni], 1582

Widmungsbrief

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1752](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1752)

CLARISSIMO VIRO DO.
MINO DAMIANO AGOESSI
GISMVNDVS GELENIVS

S. P. D.

AVD facile erat, Damiane optime, post Hermolaum super historia Pliniana annotanti, impudentiae arrogantiaeve opinionem euadere, si primus tale aliquid attentassem. Nunc posteaquam eruditorum aliquot in hoc genere lucubrationes magno applausu exceptas video, non opinor vllis apologiis opus, quod quæ pro parte virili animaduerti, ipse quoque studiosis communico. Et tamen, etiamsi alius nemo post illum annotasset, dicere poteram, manere illi mansuramque suam gratiam, quod labore suo nos maxima parte laboris leuaret: qui vt primus hanc viam ingredientibus muniuit, ita neminem, quod minus eiusdem industriae successione capesseret, vetuit, modò suis vestigiis insistere studeret: & fortassis quædam, quæ vir ille restituit, post eius obitum à librariis denuo vitiata sunt. Quin & gloria illi manet illibata per nos, quotquot aliquid castigationibus Plinianis adiecimus. Neque enim statim doctior est, qui posterior aliquid deprehendit, sed sæpenu-mero felicior. Equidem quamuis cupidè arripuerim conferendi exemplaria munus, quod partim iam expertus essem, id publico studiosorum commodo me facturum: Annotationes tamen inuitus adieci, nec nisi doctissimorum amicorum autoritate compulsus: quibus neque quicquam pernegari decebat, & illis sciebam consilij sui rationem constare. Nec hæc dico, quod hoc modo velim culpam in illos translata, imò non deprecor arrogantiae crimen, nisi in his Annotationibus euicero, me nihil temere, nihil superuacaneè mutasse: sed tamen libentius Persiorum, quàm Læliorum, iudicio statutus, quantumuis diuersam ipse Plinius iudicum reiectionem habeat, idque non sine causa. Nam ille sua per modestiam extenuare maluit: nos non nostra in medium proponimus, sed Pliniana ex vetustissimis archetypis reuocata adferimus. Nanque eam castigandi rationem secutus sum, quam omnium certissimam vsu comperi. Quid enim certius, quàm duo peruerusta exemplaria inter se consentientia sequi: alterum longè integerrimum, deprauatius alterum, ita tamen vt syncerioris lectionis manifesta etiam nunc vestigia retineat: maximè, si phrasin quoque Plinianam diligenter obserues? Me certè hic oculatiorem fecit cum diuturna in cæteris Latinis scriptoribus exercitatio, dum eò attentius in his versor, quod non mihi solùm caueo, sed & his qui Frobenianos codices euoluunt prospectum cupio: tū hic ipse autor plus minus decies non oscitante perlustratus, ac proinde iam familiarior. Et in prima quidem editione quædam non exigui momenti restituimus, parcius tamen, quia vltro, & à nemine dum demandata ea pro- uincia: at in secunda accuratius idem egimus, sed tum quoque ob angustiam temporis saltuatim duntaxat, prout ad singulos scrupulos res poscere videbatur, exemplaria consulendo. Nunc postremò nactus plusculum otij, à capite vsque ad calcem totum opus contulit: tantumque erratorum sublata est, quantum superesse non eram crediturus, nisi ipse periculum fecissem: non solùm eius generis, quæ sensum vitiant: sed etiam, quæ orationis verustatem deformant, maiora pleraque quàm pro literarum numero. Dicet aliquis, Tūne igitur postulas, vt quicquid quomodocunque mutasti, pro syncera lectione recipiamus: quod nemo ante te postulauit, quantumuis doctior? Hic, quisquis est, non aliud responsum feret, quàm diuersam esse meam, atque illorum, castigandi rationem. Illi homines ingeniosi, etiam sicunde se non satis explicabant, vel ex autorum, quos citat Plinius, collatione, vel alioqui coniecturis probabilibus, interdum variis, adiutare Lectorem pro sua benignitate conati sunt. Ego secutus consensum probatæ fidei codicum, quoties inueni manifestò veriorem lectionem, eam in contextum reposui: sicubi hæsi, (quod sanè præterquam in nomenclatura herbarum, perrarò incidit in tanto archetyporum præsidio) locum aliis disquirendum relinquere malui, quàm frustra vexare. Quoniam verò ingenuè fatendum erat, nonnulla hodièque deprauata manere, si quis eis quoque restituendis operam impendere volet, aut etiam à nobis attracta retractare, vnum orabitur, à diuinationibus, non semper feliciter cadentibus, abstinere, & ea demum adferat, quæ non solùm speciem synceritatis præ se ferant, verum etiam alicuius ex tam multis manuscriptis codicibus testimonio fulciri possint. Meam verò oppellam ideo tibi vir integerrime dedicaui, quod & te hoc genus studiis cum primis delectari animaduerti: & affectionis erga te meæ, quam degustata tua humanitas excitauit, pignus aliquod esse volui: simul vt per te hic meus conatus innotescat Italis quoque, apud quos nunc viuis, quorumque exacta iudicia demiror, & candorem exosculor. Vale. Basileæ calendis Ianuarij, Anno M. D. XXXV.